Anthony Trollope

KARÁCSONY THOMPSON HALLBAN

ÉS MÁS TÖRTÉNETEK

Fordította
Lukács Laura

Nagy Norbert illusztrációival

TYPOTEX

A fordítás az alábbi kiadás alapján készült:
Anthony Trollope: *Christmas at Thompson Hall, and other Christmas stories,* Penguin Books, New York, 2014
Hungarian translation © Lukács Laura, 2026
Illustration © Nagy Norbert, 2026
Hungarian edition © Typotex, Budapest, 2026
Engedély nélkül semmilyen formában nem másolható!
Ezt a könyvet ember írta és ember fordította.

ISBN 978 963 493 390 8
ISSN 2064-2989

KARÁCSONY
THOMPSON HALLBAN

Mrs. Brown győz

Mindenki emlékszik, milyen zord volt 187– karácsonya. Nem határozom meg közelebbről az évet, nehogy a történet körülményeit firtatók olyan részletek felől kíváncsiskodjanak, amelyeket nem kívánok közkinccsé tenni. Az a tél mindenesetre különösen barátságtalan volt, bár Angliában sehol nem szenvedték meg úgy a december végi fagyos tíz napot, mint Párizsban. Hisz aligha van olyan ország, olyan város, ahol cudarabb lenne a téli rossz idő, mint a francia fővárosban. A hó és a dara itt hidegebbnek hat, a tűz pedig határozottan kevésbé melegít, mint Londonban. Meg aztán a Párizsba látogatók vidámságot várnak el; mintha hozzátartozna a városhoz, hogy vidám, elegáns és eleven legyen, ahogy Londonhoz a pénz, a kereskedelem és általában az üzlet tartozik, miközben olyan komor és sötét, hogy gyakran rákényszerülni látszik tulajdon csúnyaságának mentegetésére. Ám 187– karácsonyán Párizs sem vidám, sem elegáns, sem eleven nem volt. Aki az utcáit járta, bokáig merült – nem a hóba, hanem – a folyamatosan újratermelődő latyakba, miközben december 23-án éjjel-nappal szakadatlanul esett valami nedves, félig fagyott förtelem, szinte lehetetlenné téve, hogy az emberek egyik helyről a másikra eljussanak.

Este tíz óra körül egy angol házaspár érkezett a Boulevard des Italiens-i Grand Hotelbe. Jó okom van elhallgatni a nevüket, ezért Mr. és Mrs. Brownnak fogom hívni őket. Szeretném leszögezni, hogy ez az úr és ez a hölgy minden tekintetben boldogan éltek, és részük volt mindazon örömökben, amelyektől csak még szilárdabb lesz férj és feleség köteléke. Mrs. Brown jómódú családból származott, így Mr. Brown, amikor feleségül vette, egyúttal a kényszerű kenyérkereset nyűgétől is megszabadult. Mrs. Brown első szóra engedett férje kívánságának, hogy töltsék a teleket Dél-Franciaországban, Mr. Brown pedig, jóllehet természettől fogva hajlott a semmittevésre, azaz kevéssé volt ínyére tevékenyen múlatni az időt, az év többi részében nem emelt kifogást az ellen, hogy határozottabb természetű, az utazás izgalmaira áhítozó felesége ideoda cipelje magával. Csakhogy ezúttal nem volt teljes az egyetértés közöttük.

December elején az akkor Pau-ban tartózkodó Mrs. Brownt értesítették, hogy karácsonykor az egész Thompson rokonság találkozik a család stratford-le-bow-i birtokán, ahol az ő és férje megjelenésére is számítanak – Mrs. Brown ugyanis Thompson lány volt. Egyetlen húga ez alkalomból kívánta bemutatni a családnak azt a kiváló fiatalembert, akivel nemrég eljegyezte magát. A Thompsonok – valódi nevüket fedje homály – sokan voltak, és jómódban éltek. A nagybácsik, unokatestvérek és fivérek mind-mind remekül boldogultak, és arra lehetett számítani, hogy a jövőben még remekebbül fognak boldogulni. Egyiküket megválasztották Essex Flats parlamenti képvi-

RESTAURANT · BAR · CAFE
PARIS
BAR
CAFE

selőjének, és elbeszélésem idején a büszke konzervatív többség jól ismert tagja volt. Részben e siker megünneplésére szervezték meg a Thompsonok nagy karácsonyi találkozóját, és a képviselő maga fogalmazta meg azt a véleményt, mely szerint ha Mrs. Brown és férje elmulasztja az eseményen való megjelenést, a család többsége *fainéant,* vagyis naplopó Thompsonnak fogja tekinteni őket.

Amióta férjhez ment, azaz csaknem nyolc éve, Mrs. Brown egyetlen karácsonyt sem töltött Angliában. De nagyon vágyott rá, és gyakran hangot is adott ennek az óhajának. A lelke áhítozott a magyal és a fűszeres aszaltgyümölcs-kosárkák jegyében tölthető ünnepekre. A Thompsonok korábban is összegyűltek Thompson Hallban, de ezek az alkalmak nem voltak olyan jelentősek és fontosak, mint a most szerveződő találkozó. Mrs. Brown nemegyszer hangoztatta, hogy szeretné a régi házban, a régi arcok között ünnepelni a karácsonyt. Férje azonban minden esetben a torkára és a tüdejére panaszkodott, gyengélkedésével indokolva, hogy továbbra is kizárólag a kellemes pau-i környezetben tudja elképzelni a telelést. Mrs. Brown évről évre engedett, de most a sarkára állt, olyan erőteljesnek érezte a családi felhívást.

Nem csekély fáradság árán sikerült Párizsig eljutnia Mr. Brownnal, aki erősen vonakodva hagyta el Pau-t, és az utazás során kétszer is – Bordeaux-ban és Toursban – megpróbált visszafordulni. Az első perctől kezdve torokfájásra panaszkodott, és amikor végre beleegyezett az utazásba, kikötötte, hogy az említett két városban és Párizsban is szálljanak meg. Mrs. Brown, aki sehol meg

nem állva, a legcsekélyebb fáradtság nélkül képes lett volna Pau-ból egyenesen Stratfordba utazni, mindenbe beleegyezett, csak érjenek szentestére Thompson Hallba. Az első két városban Mr. Brown hasztalanul panaszkodott; okkal feltételezhető, hogy a felesége kevéssé adott hitelt az állapotára vonatkozó szavaknak. Az erősek tudvalévően hajlamosak a gyöngék gyöngeségeire gyanakodni, ahogy a gyöngék nagy valószínűséggel viszolyognak az erősek erejétől. Válthattak néhány szót erről utazás közben, de az eredmény eddig a hölgynek kedvezett. Párizsig már sikerült elvonszolnia magával a férjét.

Ha kevésbé lett volna fontos az alkalom, bizonyára nem erőlteti. Az idő már Pau-ban is rossz volt, és észak felé menet egyre romlott. Amikor elhagyták Tours-t, Mr. Brown rekedt suttogással kijelentette: meg van győződve róla, hogy az utazás az életébe fog kerülni. Mrs. Brown sajnos fél órával korábban hallotta, ahogy a férje hangosan és tisztán megdorgálja a pincért, amiért egy-két frankkal többet számított föl nekik. Ha elhitte volna, hogy férje egészsége veszélyben van, vagy valóban szenved, bizonyára visszavonulót fújt volna; de nincs az a nő, akit efféle színleléssel rá lehet szedni. Szintén nem kerülte el a figyelmét, hogy férje jóízűen megebédel, és még egy kis pohár konyakot is élvezettel elfogyaszt, mielőtt folytatnák útjukat Párizs felé – egy valóban hörghurutos ember aligha tenne így. Kitartott hát, és késő este meg is érkeztek a latyakos-havas Párizsba. Aztán vacsora közben maga is úgy találta, hogy a férje erősen berekedt, és szerető aszszonyszívébe kezdett utat találni a balsejtelem.